

Sygn. akt I C 2111/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2017r.

sprawy

z powództwa (...) S.A. z/s w G. (KRS (...))

przeciwko pozwanemu G. M. (PESEL (...))

o zapłatę

1. umarza postępowanie, co do kwoty 568,33zł (pięćset sześćdziesiąt osiem złotych 33/100),
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. nie obciąża w całości pozwanego kosztami procesu.

Sygn. akt I C 2111/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lutego 2017r. powód (...) S.A. z/s w G. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego G. M. kwoty 568,33zł wraz z ustawowymi odsetkami i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2,27zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, od kwoty 34,39zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, od kwoty 236,68zł od dnia 15 grudnia 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 294,44zł od dnia 22 marca 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 0,55zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy o dostarczenie energii elektrycznej łączącej pozwanego z powodem.

W postępowaniu tym w sprawie o sygn. akt Nc – e (...) uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 9 czerwca 2017r. uchylono opisane wyżej orzeczenie z uwagi na stwierdzoną wadliwość doręczenia korespondencji sądowej pozwanemu i przekazano sprawę według właściwości do rozpoznania tut. Sądowi.

W odpowiedzi na pozew pozwany G. M. oświadczył, iż jest dłużnikiem powoda z tytułu opłat za dostarczenie energii elektrycznej do jego nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...), że w związku ze zmianą miejsca zamieszkania wynikającą ze sprzedaży tego lokalu udał się z jego nabywcą do siedziby oddziału przedsiębiorstwa powoda i wypowiedział dotychczasowy kontrakt informując pracownika powoda o zmianie adresu

i oczekując korespondencji stanowiącej faktury za zużytą do dnia sprzedaży nieruchomości energii dostarczonej na nowy adres, co jednak z przyczyn mu nieznanych nie nastąpiło. Ponadto pozwany wskazał, iż wszelka korespondencja przedsądowa była również kierowana do niego na nieaktualny już adres, pomimo wiedzy powoda o jego zmianie.

Pozwany po dostarczeniu mu korespondencji sądowej na zweryfikowany w systemie pesel – sąd adres wykonał natychmiast w całości roszczenie główne poprzez zapłatę na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty 568,33zł.

W piśmie procesowym z dnia 11 października 2017r. powód wobec wykonania przez pozwanego części roszczenia cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 568,33zł oraz sprecyzował żądanie wskazując kwotowo wysokość dochodzonej należności, którą oznaczył w wysokości 60,28zł domagając się jej zasądzenia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 września 2017r. oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje.

Wobec uznania przez pozwanego podstawy faktycznej i prawnej oraz zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia objętego żądaniem pozwu, Sąd uznał wyartykułowany przez stronę powodową i poparty dokumentarnie stan faktyczny w zakresie źródła i wysokości należności za niesporny.

Nie pozostaje przy tym w opozycji do takiej konstatacji, to że pozwany zanegował obowiązek ponoszenia należności ubocznych w postaci odsetek i kosztów procesu.

Skutkiem uznania powództwa jest bowiem pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem.

Następnie dokonano oceny zachowań procesowych pozwanego przez pryzmat art. 213 § 2 kpc uznając, iż nie są one sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego oraz nie zmiernają do obejścia prawa. Uznanie żądania pozwu przez pozwanego nastąpiło poprzez zapłacenie dochodzonej pozwem należności w toku trwania procesu albowiem pozwany G. M. od dnia 8 stycznia 2016r. jest zameldowany na pobyt stały w K., przy ul. (...), natomiast przed tą datą był zameldowany na pobyt stały w miejscowości K., przy ul. (...), przy czym było ono jednoznaczne, stanowcze, kategorię i bezwarunkowe oraz nie nasuwało żadnych wątpliwości, a ponadto nastąpiło przy pierwszej czynności procesowej dokonanej przez pozwanego podjętej po prawidłowym doręczeniu pozwu.

Powód był uprawniony do zmiany przedmiotowej powództwa w trybie art. 193 kpc, która wynikała z dokonanej przez pozwanego po doręczeniu mu odpisu pozwu wpłaty kwoty pieniężnej na poczet istniejącego długu – należności głównej. Powyższa czynność procesowa, która wiązała się z ograniczeniem żądania pierwotnie ukształtowanego utworzyła po stronie Sądu możliwości umorzenia postępowania w myśl art. 355 § 1 kpc w części, tj. do wysokości ograniczonego powództwa, co skutkowało koniecznością jego oceny co do meriti w pozostałym zakresie.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd ocenił oświadczenie powoda o jakościowej zmianie powództwa. Jednocześnie kwalifikacja przesłanek dokonanej oceny była uwarunkowana okolicznościami, które stanowiły motywację działania powoda.

W związku z powyższym, na podstawie art. 355 § 1 kpc, należało o rzec jak w pkt 3 sentencji wyroku.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części i odstąpił od obciążania pozwanego w całości kosztami procesu.

W realiach przedmiotowej sprawy, gdzie pozwany reagując na wezwania powoda do uregulowania należności pieniężnej dokonał na rzecz powoda wpłaty pieniężnej, to należy uznać, iż ocena zachowań pozwanego przez pryzmat treści art. 187 § 1 pkt 3 kpc daje asumpt do stwierdzenia, że pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy albowiem postępowanie pozwanego i postawa wobec roszczenia strony powodowej oceniane obiektywnie usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskalaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa. Działania pozwanego przed wytoczeniem powództwa, w szczególności poinformowanie powoda o zmianie adresu i oczekiwanie wezwania

do zapłaty na nowy znany powodowi adres dawało realną podstawę do przyjęcia, że pozwany może i zamierza bez zbędnej zwłoki zaspokoić pretensje powoda. Pozwany nie odmawiał ochrony prawa powoda przed wszczęciem postępowania również wtedy, gdy przy pierwszej czynności procesowej uznał powództwo spełniając natychmiast żądanie powództwa.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Po stronie pozwanego ujawniły się okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne, a powód nie przedstawił dowodów pozwalających na zrewidowanie przyjętej tezy, w szczególności powód nie wykazał celowości kierowania do pozwanego korespondencji stanowiącej faktury Vat i przedsądowe wezwania do zapłaty na nieaktualny adres pozwanego.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 6 kc, art. 187 § 1 pkt 2 kpc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

W ocenie Sądu po stronie pozwanego brak jest jakichkolwiek przesłanek do przypisania jego zaniechaniu w terminowym uregulowaniu zobowiązania atrybutu braku należytej staranności.

Odpowiedzialność za właściwe wykonanie umowy oparta jest na zasadzie starannego działania (art. 355 § 1 kc).

Należyta staranność należy oceniać przy uwzględnieniu charakteru, w jakim pozwany (powód wzajemny) zawarł i wykonuje umowę, a więc czy czyni to jako przedsiębiorca w zakresie swojej profesjonalnej działalności, czy też nie. W pierwszym przypadku należyta staranność ocenia się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru jego działalności (art. 355 § 2 kc), w drugim zaś na zasadach ogólnych (art. 355 § 1 kc).

Zgodnie z art. 355 kc dłużnik jest zobowiązany do dołożenia staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Przepis nie wprowadza jakiegoś konkretnego modelu przezorności, co słusznie tłumaczy się faktem, że wobec zróżnicowanych stosunków życiowych i rozwoju techniki nie da się ustalić powszechnego wzoru ostrożności i przezornego zachowania, bowiem w różnych stosunkach życiowych jest wymagany odmienny stopień przezorności. Przepis art. 355 kc odnosi się do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Przepis ten wyraźnie kładzie akcent na rodzaj stosunków, przez co należy rozumieć rodzaj przedsięwziętej aktywności. Uwzględniając rodzaj działalności należy jednak zważyć, że chodzi o miarę staranności powszechnie przyjętą, do pewnego stopnia obiektywną, wynikającą z nakazów sztuki, umiejętności lub techniki, którą można w konkretnym przypadku ustalić w oparciu o uchwytny mierniki staranności.

Ocena stopnia staranności nie może być dowolna, musi poddawać się weryfikacji.

Pojęcie należytej staranności należy rozpatrywać z uwzględnieniem rodzaju stosunków pomiędzy stronami umowy oraz okoliczności miejsca i czasu zdarzenia. W konsekwencji, dłużnik wykonujący zobowiązanie musi uwzględnić np. charakter spełnianego świadczenia i sposób działania.

Rażące niedbalstwo można przypisać w wypadku nieprzewidywania szkody jako skutku, o ile doszło do przekroczenia elementarnych zasad staranności. Wykładnia pojęcia rażącego niedbalstwa powinna uwzględniać kwalifikowaną postać braku zwykłej staranności w przewidywaniu skutków.

Należy mieć również na względzie, że Sąd nie jest pozbawiony możliwości oceny żądań strony powodowej w przedmiocie kosztów celowej obrony albowiem rozstrzygnięcie o kosztach procesu musi pozostawać w rozsądnym stosunku do rozstrzygnięcia o żądaniu głównym, przy czym powód nie wykazał poza pisemnymi oświadczeniami, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdzie pozwany niezwłocznie po doręczeniu mu odpisu pozwu przystąpił do zwrotu dochodzonej pozewem należności.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc.

Przepis art. 102 kpc ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególnie uzasadnione wypadki, o których mowa w art. 102 kpc zaistniały w stosunku do powoda. Do kręgu tych wypadków należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz – por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 13 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 596/14, opubl. LEX nr 1621084, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 11 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 209/14, opubl. LEX nr 1506655.